

Pravá láska

(divadelní hra o dvou jednáních)

Postavy:

Julie

Robert

Ester

Filip

Jakub

Šéfová

Balonkář

Zákazníci / chodci

PRVNÍ JEDNÁNÍ

Bar "Pravá láska". Potemnělá místnost.
Vzadu vlevo - vchodové dveře. Vzadu uprostřed - jedno zamřížované okno obrostlé fíkusem.
Za oknem světlo pouliční lampy, ulice. Noc.
Vzadu vpravo barový pult, s pěti barovými židlemi.
Úplně vpravo z boku - toalety.
Uprostřed - v popředí - nízký stolek se dvěma křesly, kulatý stůl se třemi židlemi.
Stěny jsou vymalovány tmavě červenou.
Na zdech jsou po různu zavěšeny gramofonové desky, staré dětské hračky (plyšovi medvídci), housle beze strun, starožitná rádia a kamna, banjo, harmonika, paví pera, textilní mayské mandaly, obrazy s motivem přírody, zarámované fotografie (indiáni, ostrovy, plachetnice, pláže, stromy...) Plakáty známých zpěváků a zpěvaček (Marylin Monroe, Elvis Presley, Johnny Cash...), plakáty s logy: Love and peace, Bob Marley forever, Legalize, Sex drugs and rock'n'roll...
Nad barovým pultem svítí tři bodová světla.
V prostoru za barem září neonově červený nápis "TRUE LOVE".
Na barovém pultu hoří svíčky.
Ze starého rádia se line hlas Toma Waitse.
Úplně vlevo na jevišti (ulice), je pověšený, zeleně nasvícený telefon.

Na barové židli sedí Jakub a pije pivo. Robert se rozvláčně pohybuje prostorem a sem tam uklidí prázdnou sklenici po hostech, utře stůl nebo vysype plný popelník a vymění jej za prázdný. Občas se může i protáhnout a nahlas zívnout.

Julie sedí v hlubokém křesle u nízkého stolku a čte Bibli.

Jakub hází žolíkové karty do klobouku.

Za oknem prší.

ROBERT:

(nakloní se k Julii)
Copak čteš hezkýho?

JULIE:

Ále. Bibli.

ROBERT:

(protáhne významně obličej, Jakub se ohlédne na Julii)

Hmm. Ahá. Hezký.
A baví tě to?

JULIE:

Ale jo... Teda, vlastně tu s sebou nic jinýho ke čtení nemám.

ROBERT:

Ty jo, a to každěj den jen tak nosíš v batohu Bibli, jo?

JULIE:

No. Kdyby náhodou. Nikdy nevíš, kdy se bude hodit.

ROBERT:

Cože? A na co prosimtě?

JULIE:

Třeba když seš v nějaký složitý situaci.

ROBERT:

Jo ták. To sem nevěděl, že je Bible takhle využitelná v praxi. To je good. Takže, ty teďka nějakou takovou situaci řešíš, jo?

JULIE:

No, dá se to tak říct.

ROBERT:

A že sem tak smělej, když tak mě zaraž, kdyby jsem byl už moc otravnej, ale copak tě, prosím pěkně, trápí?

JULIE:

Ále. V pohodě. Vlastně taková blbost.

ROBERT:

Jo? Tak jestli je to jenom taková blbost, tak to asi ani nestojí za to, aby ses tím nějak extra dlouho trápila, co myslíš?

JULIE:

Vždyť jo. Už mě to nebaví.

ROBERT:

No vidiš to. Tak aspoň, že máš s sebou tu Bibli, třeba ti nějak pomůže to rozseknout, nebo něco. Co já vim.

JULIE:

Já už nic nevim.

ROBERT:

Hele, já to mám úplně stejně, neboj. Přečteš mi něco?

JULIE:

Zajímá tě to?

ROBERT:

Jo. Jsem zvědavej, nikdy jsem Bibli nečetl.

JULIE:

Tak jo. Poslouchej.

*Čte(z knihy **Píseň písní, 3.kapitola, verš 1-5**), Robert zamyšleně hledí z okna:*

*Noc co noc, hledala jsem na svém lůžku toho,
kterého tolik miluji.
Hledala jsem ho, a nenalezla.
Teď vstanu a obejdu město, ulice, náměstí,
vyhledám toho, kterého tolik miluji.
Hledala jsem ho, a nenalezla.
Našli mě strážci obcházející město:
"Toho, kterého tolik miluji, jste tu neviděli?"
Potom, jen co jsem od nich odešla, hned jsem našla toho,
kterého tolik miluji.
Uchopila jsem ho a už ho nepustím,
dokud ho nepřivedu do domu své matky,
do pokojíku té, jež mě počala.
Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery,
při gazelách a při polních laních:
nebuďte a nezburcujte lásku,
dokud nebude chtít sama.*

ROBERT:

Ty jo, to je docela síla. Můžu se podívat?

JULIE:

Jasně.

(podává mu Bibli)

Do baru vchází Ester. Evidentně je na pokraji svých sil.

JULIE:

Čau ségra!

ESTER:

Ahoj.

(dlouze se obejmou a sedají si ke stolu)

JULIE:

Tak co, jak je?

ESTER:

Na hovno!

(Ester dá hlavu do dlaní, začíná se třást, má na krajíčku)

JULIE:

No tak, ségra, to bude dobrý. Vážně. Vždyť to bylo úplně jasný, že Radim nebyl ten pravej.

ESTER:

Ach jo... Proč?... Hele, já už na toho pravýho fakt seru. To nemá cenu. Člověk je jenom plnej zbytečnejch očekávání a je to totálně nanic... Proč jsem tak úplně blbá a pokaždý se zamiluju takhle blbě, můžeš mi to vysvětlit? Já to fakt nechápu... Pokaždý takovej nějakej lůzr, kterýho prostě vyděsí způsob, jakým mu dávám najevo, že ho mám ráda. To je fakt strašný.

JULIE:

To bude dobrý, fakt. Věř mi. Zase někoho potkáš, zamiluješ se a zapomeneš, že tady byl někdy nějakej pitomej Radim. Tentokrát to dopadne mnohem líp.

Víš jak to je: pro jedno kvítí...

(Ester se dá do pláče)

...slunce nesvítí. Ale no ták. Pojď sem.

(Julie objímá plačící Ester, při tom pokývá hlavou na Roberta, který drží láhev Martini tázavě nad hlavou)

JULIE:

Broučku, no tak. Máš celej život před sebou. Není důvod bejt smutná.

ESTER:

Ale já nejsem smutná. Já jsem nasraná, že jsem se zase zamilovala do člověka, kterému je evidentně úplně u zadku, co právě teď prožívám. Fakt idiot.

JULIE:

No, tak to je jasný. Kór po tom všem, co ti provedl!

ROBERT:

Tak už se to nese dámy. Tady prosím. Dvakrát Martini bianco.

JULIE:

Díky moc.

ROBERT:

Rádo se stalo.

ESTER:

Dík. Ještě že seš tu ty, ségra. Já bych se zbláznila, bejt teďka někde sama doma. No, vlastně už ani to doma neplatí. Ježiš, já jsem tak blbá. To snad není možný!

JULIE:

Ne. To neříkej.

ESTER:

Ale jo! Jsem fakt kráva. Jo, miluju tě, blabla. Strašně rád bych se každý ráno probouzel vedle tebe, blablabla. Kecy! To jsou takový kecy!

JULIE:

Hlavně si nic nevyčítej. Ty jsi nic špatnýho neudělala. Prostě ses jenom zamilovala.

ESTER:

Jo, a jsem ta, která miluje víc. Tečka.
(Julie si povzdechne. Ester vypije
Martini na ex, na Roberta:)
Ještě jedno prosím. Díky.

Robert významně zvedne obočí.

ESTER:

Víš Juli, já už jsem si zkrátka myslela, že Radim je ten pravej... Ale asi jenom říkal ty věci, který jsem zrovna potřebovala slyšet.
Jako třeba, že jsem krásná, že mě má rád, že chce se mnou odjet na rok do Austrálie...
(tiše pláče, Julie ji utěšuje)
...no a...vůbec mě nenapadlo, že když si mě k sobě po tak krátký době nastěhoval, tak to pravděpodobně vůbec nebylo z lásky.
Ten kluk je až po uši v dluzích, víš. Visí asi půl mega.

Robert přináší drinky. Ester i Julie během dialogu postupně upíjejí.

JULIE:

Cože?

ESTER:

No...Styděla jsem se ti to říct. Takže asi potřeboval někoho, kdo ho bude živit. A já jsem byla perfektní kandidátka. Evidentně zamilovaná, naivní...Myslela jsem, že s ním už všechno zvládnou. Že to bude jiný, skvělý. Že stačí čistá láska. Ale když je to jenom z jedné strany, nikam to nevede. Prostě... slepá ulička.

JULIE:

Ach jo, ségra, to mě moc mrzí, vážně...
To je takovej idiot! Mělas ho praštit.
Já až ho potkám, tak ho praštím.
A to jsi ještě zapoměla zmínit ty jeho fetácký úlety.

Ester se snaží uklidnit.

ESTER:

Ani mi to nepřipomínej. Taková základní chyba. Myslet si, že když chodíš s hudebníkem, teda v jeho případě asi jenom s příležitostným fetákem, že snad kvůli tobě přestane brát úplně...Mělo mi to bejt jasný hned, že není něco v pořádku. Už když mluvil o své sestře, která si píchá perník a přitom má dvě malý děti. Jenomže on říkal, že za ní jezdí, aby jí pomohl, když je zrovna v takovém stavu, že není schopná se o sebe postarat, natož pak o ty svoje děcka. Vždyť jsou ještě úplně maličké. Kolik jim může bejt? Asi čtyři a pět?...

JULIE:

No je to šílený.

ESTER:

Je. A mě to přišlo roztomilý. Róztomilý, chápeš to? Že ta jeho sestra žije prostě na okraji společnosti a Radim jí neustále zachraňuje. Že je to vlastně strašnej správnák. Blabla...a najednou bum! a zjistim, že ten víkend co byl nedostupnej a nebral telefony, si jel ke svý sestřičce pro perník a celou sobotu neděli vesele profetoval.

JULIE:

Já bych něco takovýho nerozdejchala. Brala bych to tak, že mi lhal, že si celou dobu na něco hrál, a tohle je přesně ta chvíle, kdy bych mu už nedala šanci. Prostě, musíš mít přece jasný, kde jsou tvý hranice.

ESTER:

Já vim, totálně jsem to posrala.
Roberte, prosim, ještě jedno, jo?

Robert zakýve hlavou na souhlas.

JULIE:

To ne. To se může stát každému. Podívej na mě. Já jsem zamilovaná taky do feťáka. Sice naštěstí vlastně platonicky, ale je to tak.

ESTER:

No, ale trávu a perník nemůžeš srovnávat. Radim hulil každěj den. Každěj den několik jointů, chápeš to? A já samozřejmě s nim.

JULIE:

No, to buď ráda, že to skončilo takhle brzo, kdoví kam by tě zavlekl.

ESTER:

Vždyť jo! Ježišmarija...Já jsem úplně pitomá. Taky mi třeba bylo divný, jak reaguje na rozchod, na hádku...úplně scestně. Já mu napíšu, že si chci promluvit, a on mi druhej den odpoví: tak co, Esterko, jak se máš? ...Jako, ty vole! To není normální, přece. Ten kluk má asi fakt obrovskej problém. Nikdy se mnou o svejch záležitostech nechtěl mluvit. Vlastně jo, jednou to zkusil, ale asi jsem pro něj nebyla dost vhodnej posluchač, tak to vzdal.

Robert přinese pití.

JULIE:

Ach jo. Když jsi mi předtím řekla o tom jeho perníkovým výletu, došlo mi, že se to bude opakovat. Asi v tom fakt lítá.

ESTER:

Jo, jo, teď už je mi to taky jasný. Ale všechno se to seběhlo tak rychle. Byla jsem, jak praštěná obrovskou palicí do hlavy a všechno kolem mě bylo...
...jako v nějaký mlze.

Když jsme spolu hulili, vůbec mi nedošlo, že se tolik ztrácím sama sobě. Jak jsem ale teď už pár dní nic neměla, vzpomínám si na některý věci, a říkám si jenom: sakra, cože? Co to jako mělo všechno bejt? Tohle jsem já?

Jsem já furt já, nebo to, co tady sedí, je už jenom nějaká beztvářá bytost, hmota, která se jenom tak vyskytuje v prostoru?...Nějakej stín, pozůstatek svý minulostí?

(dopíše pití na ex)

Ach jo, už plácám samý nesmysly.

JULIE:

Ale ne. Já ti rozumím. Mě taky pomalu dochází, že Filip hulí, aby se nějak utlumil a utekl někam pryč, daleko.

Ale furt nevím proč...

To je jedno. Promiň, zas mluvím o svejch problémech.

ESTER:

Ne, ne, to je dobrý. To já tady mluvím jenom o sobě a svym pitomym rozchodu...

JULIE:

Vždyť jo. Právě jste se rozešli, ty jo, máš plný právo mluvit jenom o tomhle. Vůbec ti to nezávidím. Nevím, jak se přesně teď cítíš, protože jsem nikdy v podobný situaci nebyla, ale chci abys věděla, že jsem tady pořád pro tebe a mám tě ráda. Tomu můžeš věřit.

Julie pohladí Ester po vlasech a utře jí slzy.

ESTER:

Děkuju ségra, moc to pro mě znamená. Ještě, že tě mám. Fakt.

JULIE:

To víš že jo. Ať jde Radim, i se svejma problémama, třeba do prdele.

Tohle evidentně nikam nevede.

Ty máš svý cíle, svůj život a nemusíš se neustále přizpůsobovat stylu někoho jinýho. Tak totiž nikdy nebudeš šťastná. V žádnym vztahu. Ty sama víš nejlíp, co je pro tebe dobrý. S tímhle zakomplexovaným chlapem by to stejně nemělo dlouhýho trvání.

ESTER:

Máš pravdu...Měla jsem to ukončit hned po tý jeho perníkový jízdě. Pak už to mezi náma vlastně vůbec nebylo jako předtím. Přestala jsem mu důvěřovat a začaly mě nahlodávat otázky, který jsem si ze začátku nehodlala připustit.

JULIE:

Jako třeba?

ESTER:

Jako třeba, že když je až po krk v dluzích, nemůže to bejt, čistě náhodou, třeba kvůli drogám? Nebo: Co když si mě k sobě nastěhoval jenom proto, abych ho živila? Cigarety jsem mu jako debil kupovala pořád já. Vařila jsem mu, prala, uklízela...Ach jo...Julinko, já se nesmím pořád takhle naivně zamilovávat... Když ono to ze začátku fakt vypadalo tak báječně...

JULIE:

Já ti to věřím, vždyť jsem si to taky myslela. Přišel mi úplně v pohodě. Jenomže asi až moc v pohodě. Takový to: bejt v pohodě za každou cenu, ať se děje cokoli.

ESTER:

Hm, to jsem z něj taky cejtila, ze začátku.

JULIE:

Tak vidíš. Možná by člověk měl víc poslouchat svoji intuici. Ze začátku rozhodně.

ESTER:

A já to udělala zase přesně naopak. To jsem prostě já.

JULIE:

Tak už se tím netrap. Co bylo, bylo. Čas nevrátíš. Bohužel nebo bohudík. Jak kdy.

ESTER:

Máš pravdu. Chci se z toho dostat co nejrychlejš.

JULIE:

To je moje Ester.

ESTER:

Teď se hlavně musím co nejdřív přestěhovat. Radim mi sice nabídl, že u něj můžu bydlet, jak dlouho chci, dokud si něco nenajdu, ale já chci vypadnout co nejdřív.

JULIE:

Chápu. Zatím samozřejmě můžeš bejt u mě.

ESTER:

Vážně?

JULIE:

No, že váháš. Tsss! Prosímtě. To je snad jasný.

ESTER:

Děkuju, já už bych tam nevydržela ani den.

Venku ustává déšť.

JULIE:

Podívej, přestává pršet.

Ester si opět otře slzy.

ESTER:

Vidim. Hezký.

Obě mlčky hledí do okna. Najednou se otevřou dveře. Vchází postarší pán v klobouku, celý obklopen balonky nafouklými heliem.

BALONKÁŘ:

Dobrý večer.

Smekne klobouk, pokyne postupně všem přítomným. Nejprve samozřejmě dámám.

ROBERT:

Dobřej, dobřej.

Jakub se na pána zadívá, jako by mu byl dotyčný povědomý, nasadí si klobouk s poté jej rychle smekne, takže vypadnou všechny karty na zem. Začne je rychle sbírat. Balonkář Jakuba při jeho počínání zvědavě pozoruje.

ROBERT:

Tak co si dáš? Jako dycky?

BALONKÁŘ:

Děkuji za optání Roberte. Dal bych si černou kávu s mlékem.

ROBERT:

Takže jako obvykle. Výborně. Za chvilinku sem u tebe.
(směrem k dívkám)

A pro vás taky ještě něco, dámy?

JULIE:

Jo. Martini pro ségru, a já si dám zázvorovej čaj.

ESTER:

Cože?

ROBERT:

Takže Martini a zázvor, výborně. Hned hned. Už letim. Jsem jak blesk.

ESTER:

(k Julii)

Co to je za chlapa?

JULIE:

Netušim. Vidim ho tady dneska poprvé.

ESTER:

Ahá. To je ale divný, proč s sebou tahá takovejch balonků?

*Julie pokrčí rameny.
Robert přinese dívkám pití. Balonkář dostane kávu.
Ten ji pomalu míchá, labužnický k ní přivoní a otočený směrem k dívkám pomalu upíjí se zdviženým malíčkem.*

BALONKÁŘ:

(pomalu odloží šálek, důstojně vykročí ke stolku, kde sedí Julie a Ester)
Dámy, (ukloní se) dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Hugo Miluška a prodávám tyto létavé balónky, plněné heliem.

JULIE:

Jé, to je hezký. Já se jmenuju Julie a tohle je moje sestra Ester.

Ester zamává.

BALONKÁŘ:

Velice mě těší.

JULIE:

Nás taky. Kolik chcete za jeden? (hledá peněženku)

ESTER:

Mě by spíš zajímalo, jak je možný prodávat balónky v dešti, a navíc, kolem půl dvanáctý v noci.

BALONKÁŘ:

Ó, nenechte se zmást slečno Ester. Svět je plný nejrůznějších záhad.

JULIE:

A co to visí na těch provázcích?

BALONKÁŘ:

Zajisté máte na mysli ony papírové obálky.

JULIE:

Ano. Na co jsou?

BALONKÁŘ:

Och, račte, abych vám s dovolením pověděl více o svém řemesle. Jak jste si jistě ráčily povšimnouti, vydělávám si na živobytí pouličním prodejem těchto kouzelných balonků.

ESTER:

Kouzelných jako kouzelných? Nebo kouzelných jako kouzelných?

BALONKÁŘ:

Kouzelných...jako kouzelných.

ESTER:

Aha.
(dopije, zamává na Roberta prázdnou skleničkou)

BALONKÁŘ:

Tyto balonky také nazýváme Balonky štěstí či Balonky splněných přání.

JULIE:

A proč?

BALONKÁŘ:

A v tom je právě to tajemství. Kdo si ode mě koupí balonek a napíše do obálky své největší přání, tomu se ono přání vyplní.

ESTER:

(zklamaně)

Jo takhle kouzelný. Aha.

JULIE:

(se zájmem)

A když se to přání napíše, vloží se do obálky a balonek se vypustí k nebi, je to tak?

BALONKÁŘ:

Řekla jste to naprosto přesně. Jen je potřeba zmínit takový velký malý detail. Všechna přání se vyplní. Jenom ne vždycky tak, jak si úplně představujeme a někdy se může stát, že ona splněná přání úplně přehlédneme. (směje se)

Robert přináší Ester další Martini.

JULIE:

Můžu si od Vás jeden koupit?

BALONKÁŘ:

Jinak bych tu ani nebyl slečno. Vemte si ode mě jeden. Jenom na zkoušku. Uvidíme, co to udělá. Nate. (podává jí červený balonek)

JULIE:

Ale to ne...to si nemůžu jen tak vzít.

ESTER:

(šeptá)

Jen si ho vem, třeba je to naposledy, kdy jsi od chlapa něco dostala.

BALONKÁŘ:

(k Ester)

A pro vás taky jeden. Byl to náročný den, že?

ESTER:

(podezíravě ho sleduje, dokud jí nepodá taky jeden červený)

Hm. Děkuju.

BALONKÁŘ:

Snad jsem vás, milé dámy, tímto dárkem příliš neurazil, ale věřte nebo ne, opravdu to funguje...
Přeji vám krásný večer, plný splněných přání.
(ukloní se a odchází k baru)

JULIE:

Děkuju!

ESTER:

Dík. To je přesně to, co chci.

JULIE:

(na ní vrhne vyčítavý pohled)
Moc děkujeme.

BALONKÁŘ:

(ještě se za nimi otočí)
A pamatujte, ono to funguje. Jenom musíte věřit, a hlavně vědět,
co si přejete doopravdy, z hloubi duše.
(vytáhne z kabátu peníze a položí je
na bar)

Děkuji za kávu Roberte...Dámy...Na shledanou.
(nasadí si klobouk a odchází)

ROBERT:

To je týpek!

JULIE:

To teda. Úplně mi vyrazil dech. Je to tak krásná
myšlenka.

ESTER:

Jo. Myšlenka krásná, teď jenom kdyby to fakt
fungovalo...

*Julie rychle vyndá prázdný papírek z obálky,
požádá Roberta o tužku a napíše své přání.*

JULIE:

Tak, a je to! Jsem fakt zvědavá.
(zatleská si pro sebe)

ESTER:

Že vim, cos tam napsala. Ukaž.

(Julie jí obálku nechce ukázat a
raději ji hned připevní zpátky k
balónku)

Dobře, máš pravdu. Kdybys to řekla nahlas, tak by se
to nevyplnilo, vid'...ach jo.

(dopije svoje Martini a zamává na
Roberta prázdnou skleničkou, zapálí si
cigaretu. Robert ihned vymění prázdnou
sklenku za plnou)

JULIE:

A teď jdu ven.

ESTER:

Počkej, já jsem svý přání ještě nenapsala.

JULIE:

Tak dělej! Už se nemůžu dočkat, až to pošlu k obloze.

ESTER:

Nebuď tak romantická, kazíš mi mojí porozchodovou
depresi.

JULIE:

Jé, promiň. Tak já budu zase smutná, jo?

ESTER:

Ne, dělám si srandu. Jasně, už to jdu napsat.
(napíše něco na papírek, strčí jej do
obálky, kopne do sebe pití)

*Ester a Julie se zvednou od stolu, a jako splašené
se hrnou ke dveřím.*

ROBERT:

Je, holky, můžu jít s váma?

JULIE:

Jasně, aspoň budeš svědek této vyjíméčné události.
A budeš moct říct, že jsi byl u toho, když se nám se ségrou
začaly plnit naše touhy.

ROBERT:

Tak u toho nesmim chybět. Hele Jakube, pohlídáš mi
prosimtě na chvílku bar?

*Jakub mávne rukou na souhlas a dál se zabývá
házením karet do klobouku a pitím piva.*

Vyjdou před bar.

JULIE:

Tady je tak krásně čistej vzduch.

ESTER:

To mi připomíná, jak mi Radim ze začátku furt říkal:
óó, ty jsi tak čistá, tak krásná bytost. Vůbec si tě
nezasloužim, takovej hajzl jako já by s tebou neměl
bejt...

Julie vrhne na Ester vyčítavý pohled.

JULIE:

Mělas ho praštit. Jednou tě to bude fakt mrzet.

ESTER:

No jo, no jo, už jsem zticha, jdeme vypouštět balónky.

ROBERT:

(chechtá se)

Hej, to je fakt boží, dvě ségry prostě.

JULIE:

A ty buď taky zticha, a neruš naše kruhy.

*Robert si zamkne pusu na zámek a "spolkne ho".
Pak dá ruce nahoru na znamení úplné kapitulace.*

JULIE:

Výborně, takže, první ty Ester. Soustřed se. Hlavně
nezapomeň, že...

*Ester vypustí balónek. Její pohled se srazí s
Juliiným. Dá si ruku přes ústa.*

ESTER:

Promiň, strašně potřebuju na záchod.
(odběhne)

JULIE:

(povzdechne si, volá za ní)
Tak si běž...já vim, že tomu nevěříš, ale pro mě je to
fakt důležitý, víš?
(zavře oči, pomalu a soustředěně
vypustí balónek a s napětím pozoruje,
jak stoupá k nebi)

*Robert s Julií stále upřeně hledí na nebe. Opět
se dává do deště. Bouřka. Hromy a blesky.*

JULIE:

Neee! Proč? Takhle to nikdy nedoletí až úplně nad
mraky...
(dá se do pláče)

ROBERT:

Copak, ty brečíš?
(Julie zakroučí odmítavě hlavou)

ROBERT:

Né...Neboj, ono to něk dopadne. Určitě vyletí až
úplně nahoru, nadobro překoná tíhu gravitace a přání
bude doručeno. Začíná bejt zas hrozná kosa.
(bere Julií kolem ramen)
Pojď dovnitř, ať nenastydneš.

JULIE:

(dívá se na nebe)
Já jsem tak nešťastná. Ale neříkej to Ester prosím,
myslí si, že všechno zvládám. Chci, aby věděla, že
jsem dost silná. Teď se ani hroutit nemůžu. Ona mě
potřebuje silnou, abych jí dokázala utěšit, víš.

*Robert si Julií přivine k rameni a utěšuje. Prší
čím dál víc. Objevuje se Filip. Na rameni nese
kytaru, píská si, ruce v kapsách. Julie se
okamžitě od Roberta odtáhne a utře si slzy.*

FILIP:

Čau čau. Co je? Nějakej sraz emoušů nebo tak něco?

JULIE:

Ahoj. Hele moc mě neprovokuj.

*Robert s Filipem se pozdraví tradičním chlapským
pozdravem: stisk ruky, stisk v pěst, pěst o
pěst.*

JULIE:

Jdem dovnitř, ne? Je mi hrozná zima.

ROBERT:

Jdem.

*Ester je za barem a nalévá si Martini do vázy,
ve které předtím byly květiny.*

ROBERT:

Jé, párty jo? Hele, zas to moc nepřeháněj.

(k Julii)

Začínám mít o ségru trošku strach. Je v pohodě?

JULIE:

Ne, ale snad bude.

FILIP:

Ty vole. Jo, paráda. Hele, naleješ mi taky jedno?

ESTER:

Jasný. Už se to nese. Klidně si sedni Robíku, dneska
vás budu obsluhovat já!

*Ester je v "dobré" náladě. Pouští song: Čokovoko
- Sebevražda. Natočí pivo Jakubovi. Ten jí
poděkuje kývnutím hlavy. Ester tančí a nahodile rapuje*

Úryvek textu:

*Já si to asi hodím, odnikud nikam chodím,
nemá to asi cenu, nenašla jsem se v zenu.
Nenašla jsem se v misi proti Ebole,
mám walkman v uších, nohy na stole.
Nechci uklízet, když na všechno zas padne prach.
V telce Flatcherová zjistí, že zahradník je vrah.*

*K smrti mi vadí, že i Karel Gott kadí
a že nikdy nepostavím Čínskou zeď.
Valím za Cháronem, tři dva jedna teď.
Ještě mě drásá, že Amadea Mozarta asi neporodim.
A dalšího ženáče a chlamydie nerozchodim.
Že mám vrabce v hrsti, ale chcu holuby na okapu.
Doufám, že už brzo skapu, že tu koupelnu moc nepokapu.
Mám tvůrčí krizi, mý teritorium mi nic nenabízí.
(tančí kolem Jakuba, ten se ochotně
přidává tancem, poté i zpěvem-resp.
rapem)*

Text-pokrač.

*//:Já si to asi hodím, odnikud nikam chodím,
nemá to asi cenu, nenašla jsem se v zenu:// 3x*

JULIE:

Jéžiš. Promiň Roberte.

ROBERT:

V pohodě. Viděl jsem horší.

*Julie jde za bar a odvede Ester zpátky ke stolu.
Ester objímá vázu a stále rapuje nahodile do textu:*

*Učím se jazyky, stejně je zapomenu.
Kdo se opaluje, rozplácl broučka na kamenu...
(Jakub se chechtá)*

FILIP:

Koukám, že to tady dneska pěkně žije.
(přisedne si ke stolu)

JULIE:

To jo.

ESTER:

Nemá to asi cenu, nenašla jsem se v zenu...

ROBERT:

Co si dáš?

FILIP:

Dal bych si jednu desítku. Díky, díky.

ROBERT:

No problem. Hned. A pro tebe?

JULIE:

Dvě decky červenýho.

ROBERT:

Mhm.

JULIE:

Dík.

FILIP:

(zapálí jointa)
Tak co, jak ses měla dneska?

JULIE:

Dobře, akorát ségra se právě rozchází s Radimem, tak
jsem tady, abych jí trochu rozveselila a tak.
(podívají se na usínající Ester)

FILIP:

Hm...je vidět, že se ti to fakt daří. Myslim, že
momentálně jí toho moc netrápí.

JULIE:

No, kdybys tu byl tak před dvaceti minutama, asi bys
tvrdil něco jinýho.

FILIP:

To je možný no.

Robert přinese drinky.

*Jakub se zvedne ze židle, míří k jejich stolu.
Kouří elektronickou cigaretu. Robert zívá.*

JULIE:

(zapálí si)
A co ty dneska, celej den, dobrý?

FILIP:

Jo, klasika. Furt to samý. Víš co. Práce, práce, práce.

Jakub už stojí u nich. Robert si sedne do křesla, chvílku čte Bibli, během rozhovoru Jakuba, Julie a Filipa usne.

JAKUB:

Slečno, ty seš tak krásná!

JULIE:

To mluvíte na mě?

JAKUB:

No. Víte, já vim, že byste mě nechtěla, mám svý problémy....a sem dost nezkušenej, pokud jde o ženský. Ale spoustu věcí díky tomu vim. Alkohol mi pomáhá vyjádřit, co bych jinak ze sebe nikdy nedostal. A vy jste krásná. A hrozně nešťastná. To je taková škoda... A kdy bude svatba?

Julie se na sebe s Filipem dotčeně podívají.

JAKUB:

Jasně, chápu. A můžu jít za svědka? He he...
(potáhne si)

JULIE:

To je elektronická cigareta, že jo?

JAKUB:

Si piš, kotě. Na.

JULIE:

(zkouší kouřit)
Zajímavý. Je to, jako hrát na píšťalku.

FILIP:

Píšťalku? Na tu jsem hrál jako malej. Ale hodně jsem zlobil a dělal si z toho srandu, takže mě děti z kroužku dost nesnášely. Nakonec jsem se na to vykašlal sám.

JAKUB:

Slyšel jsem, jak jste tady četla z Bible. Moc krásná pasáž. To byla Píseň písni, že jo?
(Julie přikývne)
Hned mi to přišlo povědomý.

JULIE:

Mám ráda celou Píseň písni.

JAKUB:

No jo, láska. Zaujalo mě, že takovou knížku nosíte pořád při sobě. To se dneska moc nevidí.

JULIE:

Asi ne, nevím, jestli jste slyšel, když jsem se o tom bavila tady s Robertem, ale já si tam prostě pokaždý najdu to, co zrovna potřebuju vyřešit.

JAKUB:

A teď je to zrovna nešťastná láska, co?

(Julie mlčí, trochu upije, zapálí si.
Filip vytáhne kytaru. Julie nervózně
típne cigaretu, zaboří se do křesla a
kouká do stropu. Filip chvíli něco
vybrnkává)

(Jakub vezme spícímu Robertovi Bibli,
chvilku listuje, Filip vyndá kytaru)

Já mám zase rád tuhle pasáž. Nevím proč, ale když vás tu tak spolu vidím, hned jsem si na ní vzpomněl.

**(Kniha Kazatel, 4, 9-11, procítěně
čte:)**

*Lépe dvěma než jednomu,
mají dobrou mzdu ze svého pachtění.
Upadne-li jeden, druh jej zvedne.
Běda samotnému, který upadne,
pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl.
Také leží-li dva pospolu, je jim teplo.
Jak se má však zahrát jeden?*

Julie usíná, opřená o sestřino rameno.

JAKUB:

Víš, a to je tvůj problém.

FILIP:

Co jako?

JAKUB:

Ty se ne-za-jí-máš. Seš pěkněj kus vola, to ti povím. Jak chceš jako tady tu slečnu ochránit a postarat se o ní, když pořád hulíš to svinstvo, co? Myslíš, že já jsem nebulil? Prosimtě...Vykašli se na to, nebo budeš sám, jako já.

FILIP:

My už jsme se někdy viděli?

JAKUB:

Né. Né.

(mávně rukou)

Podívej, milej chlapče, je mi třicet osm let. Jsem sám, bez ženský, bez rodičů a bez přátel, protože zkrátka a dobře, moje onemocnění je dneska bohužel taková ta nemoc, která nahání většině lidí hrůzu. Kdybych žil aspoň v jiný době, mohl bych se stát šamanem.

FILIP:

Hm.

A vy se nějak zajímáte o šamanismus?

JAKUB:

Prosímte, každej šaman je v podstatě blázen. A naopak.
He he!
Ty, už s tím dej pokoj...
Nejdřív musíš pomoci sám sobě, abys mohl pomáhat ostatním.
Marná snaha. Jsou věci, který mají zůstat v temnotě. Nikdy neodhalíme jejich tajemství. Přesto se o tom lidi pořád a pořád dokola potřebují přesvědčovat.
Ne, některý věci, jako je tajemství života a smrti, to neví nikdo. Na to nikdy nikdo nepříjde. Nikdo, chápeš?

FILIP:

Ale věříš, že jsou různé světy, který člověk může kdykoli navštívit? Úplně reálně se na to místo přenesou. Může cítit, dotýkat se...

JAKUB:

Je to iluze tak perfektní, že až v ní uvěříš, což už se myslím stalo, tak bude skutečná. Možná reálnější, než sama realita. Tahle realita, ve který jsme právě teď a tady. Jsi v baru, točíš sklenicí a napůl přemejšlíš, kdo že je ta holka, co tu vedle tebe sedí. Je to přítel nebo nepřítel? Miluješ jí i nenávidíš. Ale to nejsi ty. Ztratil ses sám v sobě. Nikdo tě nemůže najít a objevit, protože to bylo tvoje přání. Svoji existenci lakuješ na růžovo a přitom je pod povrchem tak prohnílá. Všechny ty sny, noční můry, deprese. A bude to horší. A ty už tušíš. Ne, ty to moc dobře víš. Ale já ti nemůžu pomoci, když mě nebudeš poslouchat. Probud se! Je to tady, je to na dosah. Seber ten zbytek odvahy a boj za to, co ti připadá správný, sakra! Vzchop se! Buď chlap. Tak co, bojíš se?

FILIP:

Jo, sem strašnej srab.
(svěsí hlavu do dlaní. Podívá se na spící Julii)
*Jakub položí Bibli před Filipa, vrací se na bar, pustí přehrávač, ze kterého se ozývají **Pink Floyd - Comfortably numb**, a vrací se ke svojí oblíbené činnosti-házení karet do klobouku.
Filip vyndává kytaru a něco vybrnkává, při tom mluví pro sebe, dívá se na Julii.*

FILIP:

Když...já nevím, kterej svět je skutečnější. Tohle nebo tam? Náš svět, horní nebo dolní svět? Jenom na nějaký místo pomyslím a hned se mi vybaví každičkej detail. To je přece obrovskej dar...Měl bych ho nějak využít. Ale, co když je to všechno jenom v mojí hlavě? Co když to všechno zažívám, jenom díky drogám? Viděl bych ty stejny krajiny, světy, bytosti? Měl bych ty samy pocity? Ne...Já vim. Nedokázal bych se uklidnit. Nedokázal bych žít ani na moment v přítomnosti. V týhle obyčejný, všední a nudný přítomnosti. Minulost mě sputala navždycky. Jsem úplně sám... Je to vlastně dost smutný a ubohý. Nedokážu vystát sám sebe...

A tahle realita mě pěkně sere...teda alespoň srala, hodně let...A pak si přijdeš ty, a všechno je jinak. Zas si vzpomínám, kým jsem chtěl být, ale co se to se mnou stalo, že jsem dopadl takhle?... Je tolik věcí, který nechápu, Julie. Nevím, proč jsem tě potkal. Nedává mi to smysl. Víím jenom, že tě mám moc rád. Že tě potřebuju... Víím, že i ty mě máš ráda. ...Ale... nemůžu s tebou bejt. Prosím, pochop mě. Mám spoustu problémů, do kterých tě nechci zatahovat.

Z rádia se ozve zvukové znamení - odbíjí dvanáctá. Konec vysílání. Jakub vypne rádio.

Postupně zhasínají všechna světla na baru. Svítí jen hořící svíčky. Filip je už jen postava v pološeru. Vyndá šamanský buben, hraje a zpívá šamanské popěvky. (Např: hejá-hej-hejá hou) Může použít i alikvotní zpěv.

Jakub sfoukne svíčky na baru. Tma.

Juliin hlas(z dálky):

*Noc co noc,
hledala jsem na svém lůžku toho,
kterého tolik miluji.
Hledala jsem ho, a nenalezla.
Teď vstanu a obejdu město, ulice, náměstí,
vyhledám toho, kterého tolik miluji.
Hledala jsem ho, a nenalezla.
Našli mě strážci obcházející město:
"Toho, kterého tolik miluji, jste tu neviděli?"
Potom, jen co jsem od nich odešla,
hned jsem našla toho, kterého tolik miluji.
Uchopila jsem ho a už ho nepustím,
dokud ho nepřivedu do domu své matky,
do pokojíku té, jež mě počala.
Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery,
při gazelách a při polních laních:
nebuďte a nezburcujte lásku,
dokud nebude chtít sama.*

Filip zrychluje tempo, bubnuje v šíleném rytmu, je slyšet, jak nakonec vyčerpaně odpadne.

Ticho. Tma.

Za oknem se pozvolna rozednívá.

Robert sedí v křesle, přesně tak, jak prve usnul. Protáhne se a rychle se podívá na hodinky. Ester spí v křesle a ještě stále objímá vázu. Chybí Julie, Filip a Jakub.

ROBERT:

No ty vole! Za chvíli přijde šéfová a já nemám uklizeno. Do prdele, do prdele.

(Pustí rádio. Třese se spící Ester)

Slečno, budiček! Vstáváme. Už máme pět hodin zavřeno.

ESTER:

Nechte mě! Já chci spát...ještě aspoň malou chvíličku, prosím.
Radíme...

ROBERT:

Hele, já bych tě tu klíďo nechal ještě tak hodku spát, fakt, ale asi tak za deset nebo za patnáct minut tu mám šéfovou a ta z toho asi nebude úplně nadšená. Sorry. Ještě, že jsem se vůbec probudil.
(podívá se na sebe do zrcadla)

Roberte, už nechlastej, přeháníš to, jasný? Ó ká.
(uhladí si vlasy, opět třese se spící Ester)
Ester, no ták! Vstáváme, je ráno. Kde je ségra?

ESTER:

Ne-e! Nech mě...

ROBERT:

No vidíš to. A jo vlastně.
Počkej, ne, řekni, že to není pravda.

*Ester spokojeně mlaská.
Robert běží ke dveřím a prudce je otevře.*

ROBERT:

Ty vole, my máme takový štěstí, že jsme naživu!

Robert jde rychle ke kase.

ROBERT:

Prosím, ať je tam všechno, ať je tam všechno...
Uf!
Hurá.
Ježkovy voči, já sem takovej blb. No tohle kdyby viděla šéfová, tak jsem už úplně mrtvej...

Přichází šéfová.

ŠÉFOVÁ:

Dobrý den. Dobrý ráno Bobe.

ROBERT:

A-ahoj.
(oba se dívají na Ester, která labužnický podřimuje)
Já...jsem tu...já jsem teď přišel víš, čekala před barem, protože, včera tady zapomněla peněženku a...
...tak jsem jí otevřel, ale vona jí nějak nemohla najít, a pak mi tu tak jako z ničeho nic usnula-

ŠÉFOVÁ:

- Hmm, vida, gentleman. A dokonce ses v tom záchvatu galantnosti ani nepřevlíkl, koukám. Zajímavý. Ale co,

mě je to jedno.

(sedne si na bar)

No...Hlavně že vim, že na tebe je spoleh.
Vždycky aspoň zamkneš, což Tomáš častokrát ani nezvládne, jak je nalítej.

Robert si odkašle.

ŠÉFOVÁ:

Prosímtě, nalej mi malýho Ferneta, mám ti dneska nějakou takovou divnou žaludeční nevolnost...Vůbec teda nevím z čeho.

(dopije na ex, praští skleničkou o pult, jde na směrem k WC, mluví zády k Robertovi)

Ještě si skáknu na záchod. Spočítals mi včera tržbu, doufám.

ROBERT:

Jó, jasně.

(rychle začne počítat peníze)

ŠÉFOVÁ:

Oukej, díky.

(výkřik)

Roberte. Proboha, kdo to je?

(přižene se zpátky)

Někdo usnul na dámském. Můžeš mi to nějak vysvětlit?

ROBERT:

Hele Moni, nerozčiluj se prosímtě. Dobře, pravda je taková, že jsem tady usnul, což je ti už stejně dávno úplně jasný a jenom tu ze sebe evidentně dělám blbce. Ale, zamknul jsem, zavřel jsem okna a klíče jsem měl schovaný pod zadkem, takže kdyby se dělo něco závažného, nebo by se sem někdo snažil dostat, měl by totální smůlu.

(šéfová pohladí Roberta po vlasech)

ŠÉFOVÁ:

Ale vždyť já ti věřim, ty kluku jeden ušatá.

(zatahá ho za nos a za vlasy)

Filip se vypotáčí z toalety k baru, mávne na Roberta.

FILIP:

Sorry kámo. Dík.

(na šéfovou)

Ahoj

(odejde)

Šéfová se začne okamžitě smát, jde do kolen. Robert se začne smát taky. Šéfová se nakloní k Robertovi, pohladí ho po vlasech a po tváři. Robert zvažní. Šéfová ho zkouší políbit, Robert se odtáhne.

ROBERT:

Promiň Moniko, to nejde...Asi jsme se špatně pochopili...Já... nemůžu...známe se už takovejch let.

Co se děje? Něco vám s Petrem neklape?

ŠÉFOVÁ:

Ach jo! Proč? Promiň, jsem fakt pitomá, asi ještě trochu opilá. Promiň. Jsem už stará, vid'? Na tebe jsem už stará.

Ach jo, na co si to tu hraju.

To je absurdní.

(povzdech)

ROBERT:

Ale ne, co to povídáš. To není pravda, jsi...krásná ženská, vždycky ses mi líbila, ale...Petr je něco jako můj brácha, to nejde.

ŠÉFOVÁ:

Hm...Já jsem to věděla. Nemusíš už nic říkat. Promiň. To jsem podělala, co?..Ty někoho máš, vid'?

ROBERT:

Ne, nic jsi nepodělala...Nikoho nemám, teda, je to složitý, ale to je jedno.

Víš, myslel jsem, že jsme přátelé, a nikdy bych si s tebou kvůli tomu nemohl nic začít.

Hlavně kvůli Petrovi.

ŠÉFOVÁ:

Petr, Petr. Prosím tě, tys musel vědět, že mě podvádí. Celý léta! A já se to dověděla až minulej čtvrtek...

(odmlčí se)

Fakt nevím, kde byla chyba.

ROBERT:

Tak si o tom zkuste promluvit, třeba...

ŠÉFOVÁ:

Na mluvení už je pozdě. Požádal o rozvod.

Ticho.

ROBERT:

Aha. To mě mrzí. Nevím, co na to říct. Pojď sem.

(obejme Moniku v náručí, ta se tiše rozpláče)

Ester se probudí a rozespale mžourá očima.

Zaujme ji Moničin monolog.

ŠÉFOVÁ:

Nejhorší je, že teď musím začít zase od začátku.

Úplně od nuly. Ještě jsem ho jako idiot přemlouvala, aby si to rozmyslel! Nechtěl mě ani poslouchat. Po dvanácti letech manželství... To je na mě trochu moc. Promiň, že to tady na tebe všechno sypu, ale nevím, za kým jít, nikdo by mě nepochopil. Všichni by říkali, jak jsem se to snížila a že ať se klidně rozvedu, že mám ještě všechno před sebou...Kecy!

Petr je láska mého života a já nevím co mám teď dělat. Jsem strašně sama. Strašně.

ROBERT:

Všechno se dá zvládnout.

ŠÉFOVÁ:

Tenhle bar jsme s Petrem otevřeli pár měsíců po svatbě. Víš, kdo vymyslel název? Hádej.
Jasně že Petr. Prej kvůli mě.
Že jsem prej jeho jediná, jeho pravá láska...
Teď se mi tady z toho všeho kolem dělá zle.
Všechno je to, jako jedna velká lež...

ROBERT:

Co to povídáš...

ŠÉFOVÁ:

Roberte, Petr chce tenhle podnik prodat.

ROBERT:

Prosim?

ŠÉFOVÁ:

Jo. Půlku sice vlastním já, ale nemám na to, abych od něj odkoupila tu druhou. A víš sám, že už takhle je to tu dost malý. Ještě to půlit! Prostě se to prodá. Petr chce svojí nový mladý milence koupit chatičku u řeky. Prej je s ní konečně šťastnej.
Je konečně šťastnej, chápeš? Takže se mnou asi nikdy nebyl...Bože!
...Ale ne, já tomu nevěřím. To, co bylo mezi náma, to bylo opravdový...
Má asi jenom krizi středního věku, jinak si to nedokážu vysvětlit.
Určitě se to nějak vyřeší...
Promiň prosimtě, pořád mluvím jenom já, o svejch problémech.

ROBERT:

Ale to je úplně jasný. Jsem z toho pořád totálně mimo.

ŠÉFOVÁ:

Ale ne, už musím začít mluvit o něčem jiným, nebo se zblázním...Jak jsi na tom ty?

ROBERT:

Já? Jako se ženskýma?

ŠÉFOVÁ:

Hm, jako s láskou. Zažil jsi někdy pravou lásku?

ROBERT:

Právě že asi ještě nikdy. Nebo možná jo, nevím.

ŠÉFOVÁ:

Ne, tak to jsi jí ještě určitě nezažil. O tom bys věděl. Určitě...
Ale hned jak jsem dneska vešla dovnitř, všimla jsem si, že jsi nějakej jinej.

ROBERT:

Jinej? Jak jako jinej?

ŠÉFOVÁ:

Takovej, jako zamilovanej.

ROBERT:

Ach jo...Na vás ženský nemám. Co máte místo mozku?
Počítač? Já bych se tomu nedivil.

ŠÉFOVÁ:

Ne. Místo mozku máme provázek, kterej když
přestřihneš, upadnou uši.

ROBERT:

Hm. Zkusim to nějaký slečně říct, určitě jí to potěší.

ŠÉFOVÁ:

Hele, já půjdu. Najdu si nějakou brečící kout a vylezu
až budu v pohodě. Život jde dál, vid'.

ROBERT:

Přesně tak. Nevím co mám říct, teda...Jsi moje
hrdinka. To zní blbě, co. Dáš si ještě něco na cestu?

ŠÉFOVÁ:

Ne, už bych měla jít. Budeš tu večer?

ROBERT:

To si piš. Klidně se stav, jestli budeš chtít.

ŠÉFOVÁ:

Dobře. Měj se hezky...A prosimtě, jestli potkáš tu
pravou, chyt' jí za pačesy a nepouštěj. I po tom všem
Petra stejně miluju a asi už nikdy nikoho nebudu
milovat v životě víc. A i když jsem teď našťvaná a
zahořklá stárnoucí rachejtle, stejně bych do toho s
ním šla znova.
On je prostě moje pravá láska.
Co nadělám.

ROBERT:

Budu si to pamatovat.
(políbí se na tvář)

*Monika je na odchodu, ale ještě se ohlédne ke stolu,
kde sedí Ester. Upřeně si hledí do očí a utírají slzy.
Ester mechanicky vstane a jde k ní.*

ŠÉFOVÁ:

Já jsem Monika.
(otevře náruč)

ESTER:

Ester.
(obejmou se)

Chvilí ticho. Monika se otočí k Robertovi.

ŠÉFOVÁ:

Ty čteš Bibli?

ROBERT:

No, tak nějak se ke mě dostala.

ŠÉFOVÁ:

Ahá.

(bere ji do ruky a listuje v ní)

Hele, tady je záložka.

(čte, Robert po chvilce zpaměti

odříkává s ní, **Píseň písni, kapitola 1, verš 15-17**):

*Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná,
oči tvé jsou holubice.*

Jak jsi krásný, milý můj, jsi líbezný!

A naše lůžko samá zeleň.

*Trámoví našeho domu je z cedrů, deštění
cypřišové.*

(Začíná zase pršet. Šéfová odloží knihu se slzami v očích.)

ESTER:

Krásný..

*Obě se smutně usmějí a odcházejí pryč.
Robert zamýšleně setře pult, zapne přehrávač,
pustí písničku **Wish you were here** od **Pink Floyd**,
sedne si za bar a naleje si whisky.*

*Venku před telefonem, se málem srazí Julie
s Monikou a Ester. Usmějí se na sebe.*

*Julie si stoupne k telefonu a vytáčí nějaké
číslo.*

Čeká, ale zdá se, že jí to nikdo nebere.

JULIE:

Sakra! Sakra! Sakra!

Robert dál sedí, pije a poslouchá.

Julie nervozně praští sluchátkem.

KONEC PRVNÍHO JEDNÁNÍ

DRUHÉ JEDNÁNÍ

Psychedelická, klidná hudba, se zvuky sklíček. Kužel světla. Jen Robert. Robert stojí u pultu a hraje na skleničky. Má na hlavě bláznivý klobouk s hvězdičkami. Hrozně se u toho baví. Pak začne jeho velkolepá barmanská show. Lasery, světla, shakery...Nalévá nejrůznější koktejly do skleniček, na které předtím hrál. Nápoje mají různé barvy...Potlesk a pochvalné hvízdání.

Přichází Balonkář. Robert mu nabízí drink. Balonkář mu nabízí červený balónek. Vymění si balónek a drink. Balonkář se loučí - smekne klobouk, odchází ze světla. Robert dopije drinky, které připravil, dýchne na papír, co byl v obálce a vypustí balónek vzhůru. Dětsky mu zamává. Skácí se do křesla. Spí.

Přitančí Julie v červených, vyzývavých šatech. Zatočí se. Ohýbá se a zaklání, jakoby chtěla udělat most. Chytí se zezadu opěradel křesla, zakloní se těsně k Robertově obličeji, přitom se vypíná na špičky nohou, a ukradne mu klobouk, který si nasadí plynulým pohybem na hlavu. Protočí se. Hledí mu teď zpřímá do očí. Chvilí takto zůstane nehybně hledět. Pak mu jemně foukne do obličeje a zatahá za nos. Odtančí.

Světla.

Jakub sedí na baru, opět na svém místě a hraje si s kartami. Buď je opět háže do klobouku nebo zkouší různé kouzelnické triky.

U stolu sedí ještě jeden zákazník, jinak je bar prázdný. Postupně lze rozeznat starý známý zvuk rádia, hlas Toma Waitse. Robert sebou šubne v křesle, když na něj onen zákazník houkne.

Klobouk s hvězdičkami mu spadne do klína.

ZÁKAZNÍK:

Ještě pivo prosimtě. Dík.

ROBERT:

(se znechuceně ovívá rukou, rychle jde za bar)

Už to nesu.

(točí pivo do sklenice)

Přichází Ester. Zamává na Roberta. Sedá si k baru, vedle Jakuba.

ROBERT:

Ahoj. Hned jsem u tebe, vydrž.

ESTER:

V pohodě.

(k Jakobovi)

Ale, ale. Tebe už jsem tu dlouho neviděla. Jak se máš?

JAKUB:

(píská si, dál se zabývá kartami,
nevěnuje Ester ani nejmenší náznak
zájmu)

ESTER:

Jé, tak promiň. Nevěděla jsem, že tě tak naštvu
takovou normální otázkou.

JAKUB:

Nejde o otázku. Nechci tě zklamat odpovědí.

ESTER:

Hmm. Tak jo. Když myslíš. Promiň, už se tě nebudu na
nic ptát.

Robert se vrací od zákazníka.

ROBERT:

Takže ahoj. Promiň, ještě jsem musel donýst pivo
támhle Frantovi.

ESTER:

Dobrý.

ROBERT:

Jak se máme? V pohodě?

ESTER:

Jó...docela-

ROBERT:

-Co Julie, jak se má?

ESTER:

Docela dobře.

ROBERT:

Aha. Měl jsem o ní strach. Dlouho jsem jí neviděl, tak-

ESTER:

(ostře ho přeruší)

-Neboj! Má se dobře.

ROBERT:

Oukej...

ESTER:

Bobe, musím ti něco říct. Budeš z toho mít radost.
Myslím. Teda doufám. Určitě!

ROBERT:

Poslouchám tě.

ESTER:

Takže. Věc se má tak.

ROBERT:

Hm?

ESTER:

Ve zkratce: Monice...

ROBERT:

Ano...

ESTER:

Tvoji skvělý, rozvádějící se šéfový...

ROBERT:

Ano...

ESTER:

...mý nový skvělý kamarádce do největší nepohody...

ROBERT:

No...

ESTER:

...mý spřízněný duši...

ROBERT:

Ano..Ester, už mě prosimtě nesar.

ESTER:

Počkej...Když mě necháš domluvit, třeba se to dovíš.

ROBERT:

Hm, mám tady taky nějakou práci kočička, víš...

ESTER:

Tak jo! Tys to zkazil! Chtěla jsem ti nadšeně říct tuhle skvělou zprávu a tys to zkazil.

ROBERT:

A co sem nezkazil prosimtě...

ESTER:

Jéé...Už hledáš jinou práci?

ROBERT:

Dávno.

ESTER:

A? Našels?

ROBERT:

Něco se mi snad rýsuje.

ESTER:

Hm. A kdybys mohl zůstat tady...zůstal bys?

ROBERT:

To je snad blbej fór, ne. Podívej se na mě. Kdo sem patří víc než já? Zásuvky, skleničky, utěrky, otvírák, párátko i toaleták tady najdu poslepu. Dělán tady už pěknějch pár let.

ESTER:

To je pravda...

ROBERT:

A vy, všichni, co sem chodíte, pro mě přece nejste jenom nějaký zákazníci. Jste prostě kamarádi. A někdy daleko víc než to...

ESTER:

To jo...Jo?

ROBERT:

Ester, řekni mi, jak dlouho se známe, co?

ESTER:

Nevim. Rok, dva?

ROBERT:

Vidíš. A vsadim se, že o tobě vim daleko víc, než nějaký tvůj kolega, se kterým pracuješ třeba pět let.

ESTER:

To je dost možný.

ROBERT:

Tak bys teda měla vědět, že kdybych mohl udělat cokoli pro to, aby tohle místo nekoupil nějaký idiot, kterej z toho udělá garáž nebo večerku, tak bych to udělal. Ale nemůžu. Tolik peněz prostě nemám. A štve mě to. Strašně mě to štve.

ESTER:

A co kdybych ti řekla, že se to nestane?

ROBERT:

Prosim?

ESTER:

No, kdybys mě nechal domluvit, tak by ses dověděl, že žádný idiot tohle místo nekoupí.

ROBERT:

Nekoupí?

ESTER:

Ne.

(Ester se zasměje)

ROBERT:

Monika sehnala prachy?! Cože?

ESTER:

Hmm...

ROBERT:

Jak..kde...cože?

ESTER:

Víš, když jsem byla v tom svym divnym stavu
rozpoložení...

JAKUB:

V depresi...

ESTER:

Dobře, díky Jakube...v porozchodový depresi...Tak
jsem měla strašný štěstí, že jsem potkala Moniku.

ROBERT:

Já vim, jste se našly co. Ve společným zármutku.

ESTER:

Náhodou. Ani nevíš, jak mi pomáhá.

ROBERT:

Promiň. Nechtěl jsem bejt tento...

ESTER:

Jo jo, už nemusíš nic říkat...

Ale, když Monika povídala o tom, co se chystá Petr
s tímhle krásným podnikem provýst a já sem si řekla: tak to ne!
To ti neprojde, ty jeden zmetku nevěrnej!
My, svobodný, mladý a krásný ženský, musíme držet při sobě.
Ještě všem ukážem-

Robert s Jakubem na Ester vrhnou tázavý pohled.

ESTER:

Zkrátka, rozhodly jsme se, že tu druhou polovinu
koupíme za každou cenu.
Já jsem měla sice nějaký prachy naspořeny,
ale pořád to nebylo dost.
A tak nás napadlo, že uspořádáme veřejnou sbírku.

ROBERT:

Cože?

(Robertovi upadne táč z ruky. Sebere ho a němě ho
začne leštit.)

ESTER:

Představ si, že během jednoho měsíce, jsme daly dohromady zbytek.
Lidi maj tohle místo prostě rádi. Dobrý, ne?
...Copak? Ztratili jste řeč?

*Robert jde roboticky k Ester, obejmě ji. Jakub
sleze ze stoličky a jde si pro něco za bar.*

ROBERT:

Děkuju Esterko...Je to pravda?

ESTER:

No, mě by to taky nikdy předtím nenapadlo.
Ale...cesty Páně jsou holt nevyzpytatelné.

JAKUB:

To je pravda.

ROBERT:

To znamená, že...

ESTER:

Že tady můžeš pracovat dál.
Prosím. Bez tebe by to nebylo ono.
Zůstaneš tady, vid'?

Robert mechanicky přikývne.

ROBERT:

A Julie?

ESTER:

Julie, Julie...Cože?

JAKUB:

(sedá si zpátky na židli, loupe a jí
arašídy)

Co asi.

Robert pokrčí rameny.

ESTER:

Účetnictví.

ROBERT:

Jo?

ESTER:

Jo! Tos nevěděl, co.
Julie je skvělá v matematice.

Robert se pousměje.

*Za oknem zamává Julie na Ester. Ester odpoví
kývnutím.*

ESTER:

A už je dokonce tady! Vidíš, a ty ses o ní bál.

*Julie vejde do dveří. Nese obrovský štos letáků.
Robert jí jde pomoci.*

JULIE:

Ne, já to zvládnou.

ROBERT:

Dobře.

JULIE:

Ale můžeš si jeden vzít.

ROBERT:

Díky. Ahoj vlastně.
(snaží se jí obejmout. Julie se snaží odložit letáky. Výsledek: nemotorně se srazí hlavami, následuje salva smíchu)

JULIE:
Ahoj.

(Konečně se obejmou. Jakub nechápavě kroutí hlavou, Ester se tím vším evidentně baví)

ROBERT:
(čte leták)
Tý brdo! Dneska večer? Stihnem to?

JULIE:
Jo! Neboj. Máme to vymyšlený do nejmenšího detailu. Připrav se na super ultra skvělou akci, na který nesmíš chybět.

ROBERT:
Tak to je jasný. Ty jo...mám strašnou radost!

JULIE:
Já taky.

ESTER:
Já mám ale největší radost!

ROBERT:
Ne, Monika má určitě největší radost!

JULIE:
(se smíchem)
To jo! Já bejt na jejím místě, tak tančím radostí.
(Ester dává leták Jakubovi a zákazníkovi u stolu)

JAKUB:
(čte)
Přijďte s námi dnes večer oslavit záchranu
Pravé lásky! Začínáme v osm.
(odloží leták, vrátí se ke svým kartám)

JULIE:
Hele, Roberte, já s tebou potřebuju mluvit.

ROBERT:
Jasně. Tak můžem jít ven. Kubo?

JAKUB:
Jo, načepovat si umim sám, neboj.

ROBERT:
Skvělý, díky kámo.

JAKUB:
Zaplatit umim taky sám.
(zvedne se ze židle, jde k výčepu,

točí pivo do sklenice)

JULIE:
Fajn.

(vyjdou před bar)
Viš...Já vim, že jsem tu nějakou dobu nebyla.

ROBERT:
To teda! Skoro dva měsíce.

JULIE:
Hm, to jseš dobej, že si to pamatuješ takhle přesně.

ROBERT:
Tak náhodou, tohle si pamatuju.

JULIE:
Roberte, prosimtě, nevíš co je s Filipem? Nebere mi telefon, mám o něj strach. Byla jsem se za nim podívat i v práci, ale prej dal výpověď.

ROBERT:
No...naposledy jsem ho viděl tady. Docela vtipná story. Šéfová ho našla, usnul na dámském záchodě.

JULIE:
Fakt?

ROBERT:
A, co že se o něj tak bojíš?

JULIE:
Ale, to souvisí s tím, jak ses mě na to tenkrát ptal.

ROBERT:
Myslíš, jak jsi tady seděla s tou Biblií?

JULIE:
Jo...

ROBERT:
Aha, tak to už chápu... No, když jsem vás tu viděl poprvý, myslel jsem, že spolu chodíte nebo tak něco.

JULIE:
Ne. Jenom jsem do něj blázen už strašně dlouho. Ale tím tě nechci zatěžovat.

ROBERT:
(povzdech)
To už tak nějak patří k barmanskému řemeslu...lidi se nám často svěřují. Jsem fakt zvyklej. Dělán vrbu skoro denně. Vydalo by to na praxi nějakýho terapeuta.

JULIE:
Až tak? Tak to těch prupovídek musíš mít tuplem dost.

ROBERT:
Prdlajs. Baví mě...pomáhat nějak lidem viš. I když je

to třeba takovouhle podivnou formou.

JULIE:

Hm. To je fajn, že to bereš takhle. Jsi asi jedinej člověk v mym okolí, kterej je doopravdy v pohodě a na nic si nehraje.

ROBERT:

Jo, to se zdá. Teda, asi jsem dost dlouho byl, ale poslední dobou jsem taky pěkně v rejži.

JULIE:

Tebe taky něco trápí? To je mi novinka. Tak povídej.

ROBERT:

Ne, nezakecávej to. Jak to teda mezi váma je? V čem je problém?

JULIE:

(zhluboka nadechne)

Víš...ještě než jsem tady posledně úplně vytuhla, slyšela jsem Filipa, jak mi něco povídá. Myslel si, že už spím. V podstatě mi vyznal lásku. Jo, já vim, je to takový divný vyznávat svý city někomu, o kom si myslíš, že už spí. Já jen že...strašně dlouho jsem si to přála slyšet. Asi rok mě trápilo, že nevím, na čem jsem.

ROBERT:

(odkašle si)

No...tak ses konečně dočkala, ne? To je přece skvělý. Hurá.

JULIE:

Jo, řekl, že mě má rád. Ale...že se mnou nemůže bejt, protože má nějaký problémy, do kterejch mě nechce zatahovat.

ROBERT:

Hm. To teda nezní moc dobře.

JULIE:

No, naopak. Proto jsem mu chtěla zavolat a zkusit si s ním o tom promluvit, ale jak vidíš, nechce se mnou evidentně mluvit.

ROBERT:

Třeba se jenom trochu vyděsil.

JULIE:

Vyděsil? Jo, to rozhodně. Je to všechno tak divný. Láska je divná. Vůbec ten proces nechápu. Jak to začne, jak to skončí. Nevím.

ROBERT:

To mi povídej. Momentálně asi nejsem ten pravej, kdo by ti v tomhle mohl poradit.

JULIE:

Ale ale, že bych slyšela mluvit barmana se zlomeným

srdcem? Povídej, ať pořád nemusím myslet na to, jak je to u mě naprd.

ROBERT:

Ono vlastně není moc o čem.

JULIE:

No tak, vyklop to. Už jsi to načal, tak to musíš dokončit.

ROBERT:

Juli, ty jsi děsná ženská, víš to?

JULIE:

Jo, zakládám si na svý děsnosti. Tak šup.

ROBERT:

Dobře, vzdávám se. Jde o jednu holku...Je moc pěkná, chytrá, ale háček je v tom, že asi vůbec neví, že existuju. Anebo spíš v tom, že i kdyby věděla, že existuju, stejně by mi to bylo houbyplatný, protože je až po uši zamilovaná do někoho jinýho, takže je to jedno. Toť vše.

JULIE:

No, to na tom nejsi o moc líp.

ROBERT:

To jsem si všim. Dáš si nějaký drink?

Julie se podívá na hodinky.

JULIE:

Děláš si srandu? Vždyť je jedenáct dopoledne!

ROBERT:

Pro nás alkáče žádný problém. Tak čaj, limo nebo vodu?

JULIE:

Ne, dík. Víš, co je na tom všem nejhorší?

ROBERT:

Co prosimtě může bejt ještě strašnějšiho?

JULIE:

Kvůli Filipovi jsem se rozešla se svým přítelem. Myslela jsem si, že on je konečně ten pravej. Ale jsem na tom nakonec dost podobně, jako ségra. Smutný, co?

ROBERT:

To si nemyslim. Třeba si to ještě v klidu vyříkáte a všechno bude dobrý. Navíc, když se podívám na Ester, nepřipadá mi teď kdoví jak nešťastná. Podívej se na ní. Od té doby, co se skamarádila s Monikou, je jako vyměněná.
(dírají se společně do baru)

Ester dostává od Jakuba natočené pivo.

ROBERT:

Kdyby ti ale bylo kdykoliv smutno, tak můžeš přijít.
Budu tady.

ESTER:

Děkuju, Robe. Jsi moc hodnej.
(pohládí ho po tváři)

ROBERT:

(rychle)
A jak to snášíš, ten tvůj bejvalej?

JULIE:

(stáhne ruku)
Jak asi...špatně.

ROBERT:

Tak tomu dej nějaký čas. Všechno se nakonec vyjasní.

JULIE:

Je to teď jeden obrovský zmatek. No nic. Přeju ti,
aby ti ta holka dala šanci. Já myslím, že jsi
báječný člověk a dobrý přítel. Ty tomuhle místu
totiž dodáváš tu správnou atmosféru. Bez tebe by to
tady zkrátka nebylo ono, to mi věř.

ROBERT:

Tak to je sice skvělý, že to říkáš, a fakt si toho
vážím, to zas můžeš věřit ty mě. Ale...bez tebe by to
tu pro mě taky nemělo to pravý kouzlo.

JULIE:

Jo, jasně, ty kecko. To říkáš všem holkám, vid'.
Dobrý.

ROBERT:

Ne...

JULIE:

Musím ještě rozdat ty letáky. Děkuju, žes mě
vyslechl.

ROBERT:

(pousměje se)
Já děkuju.

JULIE:

A za co?

ROBERT:

Že jsi přišla. Bylo mi smutno.
(Julie se usměje, vyhodí pár letáků do
vzduchu)

JULIE:

Tak večer!

ROBERT:

(zamává, pro sebe)
Ahoj, krásko.
(ještě dlouho se za ní dívá, pak vejde
do baru)

JAKUB:

(cituje z Bible, opět z **Kazatele - 7,
25-29:**)

*Zaměřil jsem se cele na to, abych poznal a
prozkoumal a vyhledal moudrost a smysl všeho,
abych poznal i hloupou svévoli a ztřeštěnou
pomatenost.
A přicházím na to, že trpčí než smrt je žena, je-li léčkou,
je-li její srdce síť a ruce pouta.
Kdo je Bohu milý, unikne jí, hříšník však bude lapen.*

*Hleď, na to jsem přišel, řekl Kazatel, když
jsem porovnával jedno s druhým, abych se dopídl
smyslu, jež jsem stále hledal a nenalezal:*

*Mezi tisíci jsem našel jednoho člověka, ale ženu
jsem mezi těmi všemi nenalezl.*

*Hleď, jenom na to jsem přišel, že Bůh sice
učinil člověka přímého, ten však vyhledává samé
myšlenky.*

JAKUB:

Na zdraví!

*Všichni pozvedají pŕllitry, Robert kroutí
hlavou, Ester zatleská.*

ESTER:

Hezky!

JAKUB:

Ach, ženo ženo, jméno tvé je žena...

ESTER:

Ester!

(Vejde Balonkář, tentokrát bez
balonků, smekne)

BALONKÁŘ:

Zdravím vás, dobří lidé. Cestou jsem potkal slečnu
Julii a dostal od ní tento letáček. Koná se zde dnes
ona slavnost?

ROBERT:

Dobrej. No jasně, jsi tu správně. Podle mě začnem
stejně dřív. Asi hned, jak přijde Monika, to je
šéfová. Vždycky je strašně akční, takže tu chvilku
vydrž a ono se něco zaručeně bude dít.

BALONKÁŘ:

Dobrá tedy. Děkuji, Roberte. Rád pobudu v tak vybrané společnosti.

ROBERT:

Ach jo. Ty nejsi z tohodle světa, vid'.

BALONKÁŘ:

Ó, nenech se zmást! Je tolik překrásných světů, ve kterých stojí za to žít!

JAKUB:

Moje řeč.

ROBERT:

A víš co, já ti to věřím.

BALONKÁŘ:

Jak by ne. Jakube! Vy jste tu taky?

JAKUB:

Samozřejmě.

(Jakub-trik s kartami-míchá je ve stylu "tahací harmoniky")

Čekal jsem, že přijdete.

BALONKÁŘ:

(nachytá Jakubovy karty do klobouku, vrátí mu je stejným způsobem zpátky, nasadí si klobouk)

Jak bych si mohl nechat ujít takovou slávu!

(hrne se k Ester, opět smekne klobouk a drobně se ukloní)

Slečna Ester! Je mi potěšením Vás opět spatřit.

(políbí jí galantně ruku)

ESTER:

Já Vás také opět ráda vidím.

BALONKÁŘ:

Hm, a jak jsem se dočetl z letáčku, podnik je zachráněn. Jsem nevýslovně šťasten, ale abych byl zcela upřímný, dalo se to čekat.

ESTER:

Prosím?

BALONKÁŘ:

Jak jste jistě pochopili, naše přání se vždy vyplní. Záleží ale na tom, co si člověk přeje doopravdy, a zda je ono přání skutečně od srdce. Přání, která nejsou upřímná, tedy nejsou z nás, z našeho nitra, ta se nikdy nevyplní. V tomto ohledu, universum ošidit nelze.

Místo je akorát pro ta nejsilnější přání, vzrostlá z naší nejnítěrnější touhy, která může mít podobu toho nejjemnějšího vlákénka. Ale i takové vlákénko, jímž je protkána naše bytost, může mít neuvěřitelnou sílu. Takovou, že by uneslo všechnen strach, co se vejde do jednoho člověka. A věřte nebo ne, ona je to někdy

opravdu velká tíha, ta tíha lidská, jejeje!

ESTER:

Takže se vždy vyplní to, co si přejeme?

BALONKÁŘ:

Ano, je to nevyhnutelné. Roberte, prosím, černou kávu s mlékem. Děkuji.

(sedá si ke stolku)

ROBERT:

Už, už.

ESTER:

Vždycky se vyplní to, co si opravdu opravdu nejvíc přejeme. Už to chápu.

JAKUB:

Už? To jsem rád.

ESTER:

Tys to věděl?

JAKUB:

Hned, jakmile jsem tohodle člověka potkal a stalo se mi, o čem právě teď mluvil, změnilo mi to pohled na život a na svět. Docela legrace, nemyslíš?

ESTER:

Vlastně jo. Dost.
(smějí se)

*Vchází Monika, ověšena obrovskými taškami.
Vyčerpaně je shodí na podlahu. Všichni přítomní se k ní nahrnou a snaží se pomoci.*

ŠÉFOVÁ:

Děkuji...díky! Uf! Už nikdy žádnou oslavu prosím!

ESTER:

Ahoj! Sláva!

ŠÉFOVÁ:

Sláva! Ester!
(obejmou se na přivítanou)
Kde máš ségru?

ESTER:

Julie přijde později.

ŠÉFOVÁ:

Dobře. Tak se do toho dáme, ne?

Všichni souhlasně zaburácejí.

ŠÉFOVÁ:

Robíku, ahoj! Já jsem na tebe zapoměla vid'. Pojď sem ty kluku ušatá!

(dá mu pusku, náhle zkamení. Její pohled se zarazí do jediného bodu. Balonkář. Jde jako omámená vpřed, stále pohledem vpitá do tohoto člověka, s rukou nastavenou. Dojde až k němu, on samozřejmě smekne klobouk, jemně se ukloní, uchopí ručku a políbí)

Vy? Dobrý den.

BALONKÁŘ:

Dobrý den, krásné dopoledne, že?

ŠÉFOVÁ:

Ano, nejkrásnější. Vy...

BALONKÁŘ:

Vím co chcete říct, ale nemusíte to říkat nahlas. Shrnul bych svou odpověď na skromné: Nemáte zač. Snad Vás to neurazí. To bych velice nerad.

ŠÉFOVÁ:

Ne...

BALONKÁŘ:

Jste jako ve snu, vidíte. Všechno je báječné. Sny se plní. Ano, Váš sen, Vaše přání vycházelo ze srdce. Bylo ryzí povahy. Bylo to přání pravé lásky. Vidíte, a jak se dalo čekat, je to podivná hra osudu, že Vaší pravou láskou je tohle místo. Není to Váš manžel, vidíte. Ale to už víte sama. Je zvláštní, jak se život někdy zamotá, jako klubíčko. A Vy jste jako to kotě. A kvůli němu byste se snad i zatoulala, vidíte. To je dobře.

Víc takových lidí. Víc lidí, věřících v život. V opravdovost. Protože život je opravdový. A co je v životě opravdovější, než láska? A pokud je láska opravdová, skutečná, je to rozhodně ta pravá a má cenu za ni bojovat. Proto mi přátelé dovolte, abych vzdal nyní hold této úžasné životní hnací síle. Opatrujme ji a ceňme si jí, jako drahocenného daru. Život bez lásky je totiž prázdný a mnoho smyslu nedává.

Tak tedy: Na pravou lásku! Ať nás nikdy neopustí!

"Na pravou lásku!" Všichni připijí tím, co mají zrovna po ruce.

ŠÉFOVÁ:

To jste řekl moc hezky. Děkuji.

Balonkář se tajemně usměje.

ESTER:

Všechno je to moc hezký, ale čas letí, přátelé! Ještě nemáme pořádně nic připravený.

ŠÉFOVÁ:

Neboj, všechno bude!

Robe?

ROBERT:

Yes, sir?

ŠÉFOVÁ:

Ha ha. Dej tam nějakou muziku, ať to vocejpá.

ROBERT:

Rozkaz, šéfe!

ŠÉFOVÁ:

(vrhne na Roberta uražený pohled)

*Robert zapne v přehrávači píseň skupiny **N.O.H.A.**
- **Peking Express** (elektro/world music, celý text:*

*Vrána letí. Dítě letí. Čas letí. Vlaky letí.
Voják letí. Vteřina letí. Smrt letí. Všechno
letí...Všechno letí...*

*Nejdřív botičky. Pak punčošky. Pak blůzičku.
Košílku... a nakonec - kalhotky!)*

...

*Všichni něco dělají. Vybalují z tašek
transparenty, ozdoby, občerstvení. Ester
připravuje dekorace na stoly a bar. Robert leští
skleničky, utírá prach, leští lžičky, připevňuje
transparenty s logy (Pravá láska trvá dál, Pravá
láska slaví 12 let atd.) na stěnu, atp. Balonkář
nafukuje balónky, zkouší papírové čepičky,
vytahuje z tašek řehtačky, píšťalky, foukačky
atd.*

*Dokonce se zapojil i Jakub-stojí za barem a točí
pivo, které zákazník, co předtím seděl sám u
stolu, roznáší ostatním)*

*Šéfová vyšla ven. Vytahuje mobil.
Telefonuje a zve další a další lidi na oslavu.*

*Přibližuje se Julie. Má na sobě ony červené,
vzývavé šaty. Usměje se na Moniku, zamávají si.
Kolem se procházejí chodci, v čím dál více
hojnějších počtech. Berou si od Julie letáky a
tváří se na ně vesměs kladně. Robert Julii
nevidí.*

*Jakmile píseň skončí, všichni se okamžitě zhrouť
do židlí, případně křesel.
Všechno je připraveno.*

Šéfová vejde.

ŠÉFOVÁ:

Téda! To je nádhera! Taky už se těšíte na večer?

Ozve se ne příliš nadšený souhlas.

*Monika vezme do ruky řehtačku-zakroučí, tančí.
To ostatní přeci jen probere.*

Přicházejí první hosté s letáčky. Monika je srdečně vítá a usazuje ke stolům. Přicházejí další a další. Za chvíli je už bar zaplněný. Robert pustí rádio o něco více nahlas. Šum, hlasité zvuky. Mluvení. Přebíhání sem a tam, tam a ven a zase zpátky. Venku, před Pravou láskou, stojí Julie. Právě se zbavila posledního letáčku. Jde dovnitř. Robert ji spatří i přes houf lidí, tlačící se u dveří.

Julie dělá velmi rozvláčné pohyby. Je jakoby nepřítomna. Sice se usmívá, ale je vidět, že v mysli je daleko od tohoto místa. Robert na ni mává, ale Julie ho nevidí.

Zákazníci mají na hlavách papírové čepičky, v puse píšťalky apod. Tančí do hudby a můžou tančit "hada"...Mezi zákazníky se zjeví šéfová Monika s dortem, na kterém je napsáno: Pravá láska trvá dál.

Šéfová zacinká na skleničku. Robert hvízdne. Zákazníci zbystrí a zpozorní.

ŠÉFOVÁ:

Vážení, vážení, prosím o klid. Jenom pár slov, děkuji. Díky Roberte. Jak je vám, asi většinou, dobře známo, ještě nedávno to vypadalo, že tenhle bar budeme muset zavřít a prodat neznámému, bohatému podnikateli.

Zákazníci hučí.

Naštěstí se ale díky vám a díky mé dobré kamarádce Ester, podařilo Pravou lásku zachránit od jisté smůly. Jak jistě víte, uspořádali jsme veřejnou sbírku, díky které jsme vybrali dostatek peněz a odkoupili zbytek podílu bývalého majitele. Takže ještě jednou, děkuji vám všem, kteří jste jakkoli finančně pomohli.

Zákazníci tleskají a pískají.

Chtěla bych ale také poděkovat všem věrným zákazníkům, kteří nás neopustili ani v těchto napjatých časech a nadále navštěvovali náš podnik.

Zákazníci jásají.

Ještě jednou bych vám tedy chtěla poděkovat za veškerou pomoc a podporu, kterou jste nám projevili. A abychom vám ukázali, že vás máme rádi, dovolili

jsme si pro vás přichystat malé překvapení. Ester pro vás upekla vynikající dort, který opravdu stojí za to!

Zákazníci vzrušeně tleskají a skáčou.
Ale to ještě není všechno. Dnešní večer patří oslavám a my to chceme oslavit s vámi. Proto jsme se s kolegy rozhodli, že všechno, co tu dnes vypijete, je na nás, tedy na účet podniku.

Zákazníci tančí radostí a skandují: Pra-vá lá-ska, Pra-vá lá-ska.
Díky! Hezky se bavte a doufáme, že k nám budete chodit i nadále! Jen jedna láska je ta pravá! Hezký večer!

Zákazníci opět tleskají, dupou a všemožně křepčí.

Hudba opět zesílí. Robert míchá drinky jako zběsilý. Pomáhá mu i Monika.

Davem se protlačí Julie. Obejme Roberta, Moniku i Ester.

Monika rozdává pití i divákům.

JULIE:

(k Robertovi)

Já jsem tak šťastná!

ROBERT:

Cože?

JULIE:

Že jsem šťastná!

ROBERT:

Já taky. Mám to tu fakt rád... Hlavně tebe.

JULIE:

Cože?

ROBERT:

Ale nic. Pojď ven, musím ti něco říct. Tady je strašnej kravál.

JULIE:

Tak jo.

Julie s Robertem vyjdou před bar. Objeví se Filip. Julie zkamení. Filip se na okamžik zastaví.

JULIE:

Čau... Co ty tady?

FILIP:

Ahoj, ahoj.

Pozdraví se s Robertem oním chlapáckým způsobem.

ROBERT:

Tebe už jsem tu dlouho neviděl, chlape! Jak jde život?

FILIP:

Nic moc.

ROBERT:

Tak...no, já jdu dovnitř. Vidím, že si toho máte asi hodně co vyjasnit. Tak, zatím ahoj, Juli. Čau, Filipe.

JULIE:

Ahoj. Hned přijdu.

Robert se ještě ohlédne, pak mizí v baru.

FILIP:

Julie...já nevím jak začít. Jak jsme se naposled viděli...

JULIE:

Už jsou to dva měsíce. Nebrals mi telefony. Můžeš mi říct, co se stalo?

FILIP:

To ti chci právě teď říct a vysvětlit...

JULIE:

Ne, počkej, nejdřív bys měl vědět, že tenkrát, jak jsme tu spolu naposled byli, jsem slyšela všechno, co jsi říkal.

FILIP:

Cože?

JULIE:

Jo... Myslela jsem, že když ti řeknu, co k tobě cejtím, že se to mezi náma nějak vyřeší. Ale tohle teda ne. Proč ses neozval?

FILIP:

Já vim, že mě máš ráda, ale prosimtě pochop, že já nejsem na žádnéj vztah připravenej. Ani nevím, jestli někdy vůbec budu.

JULIE:

To už je mi taky jasný.

FILIP:

Nějak cejtím, že to, co mezi náma je, prostě není dost silný.

JULIE:

Jasně. Dalo se to čekat. Ještě něco?

FILIP:

No, to je tak nějak všechno...Snad mě chápeš.

JULIE:

Popravdě, asi moc ne. Nechápu. Já když se zamiluju,

tak s tím člověkem chci bejt. Dám do toho všechno. O tom to je. Bez toho žádněj vztah přece nemá cenu.

FILIP:

Já vim, a právě tohle se ti snažim vysvětlit. I když jsi skvělá, něco mi na tobě prostě nesedí a nedokážu vysvětlit, co to přesně je.

JULIE:

Hm. Tak jo. Nedokážeš to vysvětlit. Hmm...
(Mlčení)

Tohle vážně nemá cenu... Nevím, proč jsem se do tebe zamílovala a už mě to nebaví. Doufám, že už to hodně brzo bude za mnou.

FILIP:

Oukej. Úplně tě chápu.

JULIE:

Já taky úplně chápu, že když si máš vybrat mezi tím svým hledáním dokonalosti a mnou, tak si vybereš radši první možnost. Ale myslím si, že to není nic jinýho než falešnej svět plnej iluzí.

FILIP:

Jak to myslíš?

JULIE:

Prostě si myslim, že...že seš závislej na nějaký svý představě dokonalý lásky, ale ta prostě neexistuje... Můžeš od toho utíkat jak chceš, ale skutečnej svět je prostě plnej nedokonalosti, a tu já mám ráda. A stojím si za tím, že bez utrpení a slz by člověk ani nevěděl, co je to štěstí nebo láska.

Filip zarytě mlčí.

JULIE:

Podívej, mám tě ráda. Ale sebe mám ráda asi o něco víc... Asi bude lepší, když se nějakou dobu nevidíme. Už mi to přemejšlení: co by, kdyby, úplně stačilo...Prostě...asi nejsi ten pravej.

FILIP:

Asi ne.

JULIE:

Určitě. Není to taková ta láska, co hory přenáší.

FILIP:

Myslíš, pravá láska?

JULIE:

Přesně.

FILIP:

Hm. Asi máš pravdu. Cejtim to podobně.

JULIE:

Takže...

FILIP:

Takže?

JULIE:

Asi sbohem. Já už ti nějak najednou nemám co říct. Rok jsem se utápěla v úplný beznaději a i když jsem věděla, že mezi náma něco je, stejně to nebylo dost na to, aby jsme mohli bejt spolu. Pořád jsem řešila, co ti řeknu a jak ti to řeknu. Kladla jsem si otázky, jestli prožíváš to samý. A říkala jsem si: Co když to tímhle zkazím? Co když jsem řekla něco špatně? A tak dále. Blablaba. Ale když na to přišlo, mlčela jsem. Nevím proč. Nedokázala jsem ze sebe dostat ani hlásku. Ale myslím, že teď už to chápu.

FILIP:

Jo? Tak v čem to teda bylo?

JULIE:

Před rokem jsem si přála potkat pravou lásku a proto jsem si celou dobu myslela, že když ses bezprostředně poté objevil, tak to musíš být ty.

FILIP:

To je absurdní!

JULIE:

Je. Je to absurdní. Jenomže já jsem si to tak přála! Ty to nechápeš, ale...Tak moc jsem chtěla, alepoň jednou v životě, zažít opravdovou lásku. Žádný předstírání, žádný hry, žádný útky. A vidíš, bylo to zase přesně tak. A jedinej logickej důvod je, že prostě nikdy nebyl moje pravá láska.

FILIP:

Mrzí mě to. Ale měla bys vědět, že jsem si kvůli tomu taky zažil svý. Řešil jsem to dost.

JULIE:

Co když už nebudu schopná...mít někoho ráda?

FILIP:

Toho se bojím i já.

Filip a Julie se obejmou.

FILIP:

Kdyby ti někdy bylo smutno, tentokrát ti to zvednu. Pokaždý, to se vsaď.

JULIE:

Jasně.
Tak čau.

FILIP:

Tak čau.

Julie odchází do tmy a utírá slzy. Filip jde do baru, míjí dav podnapilých štangastů. Sedá si, v opět poloprázdném baru, a začne balit jointa. Objeví se Jakub, pozdraví Filipa mávnutím ruky a sedá si na svoje čestné místo. Hází karty do klobouku.

Robert přijde k Filipovi.

ROBERT:

Tak co kámo, co si dáš?

FILIP:

Dám si..jednoho Jamesona, díky.

ROBERT:

Hned.

Filip dobalí, pak se praští rukou do čela. Prudce vstane od stolu, jde k telefonu na ulici a drží v ruce sluchátko.

Robert zůstane stát, s pitím v ruce, na půli cesty k Filipově stolu. Pozoruje ho.

Opilá Ester s Monikou se divoce a burácivě smějí. Mizí do ulice. Balonkář už také někam zmizel. Zůstaly tu po něm jen balónky, naplněné heliem, visící u stropu. Ve výši hlavy se pohupují papírové obálky přání, které jsou na baloncích zavěšeny. Robert se prodírá oněmi obálkami a stále pozoruje Filipa. Pokládá jeho whisky na stůl.

*Hudbu z rádia utnulo časové znamení, ohlašující půlnoc. Postupně zesiluje zvuk pípání telefonního sluchátka. Světla v baru tlumeně dohasínají, poslední cizí zákazník se podnapile vypotácel na ulici. Světlo, mířící na Filipa, postupně slábne. Jakub čte z **1.Knihy Korintským, 13.kapitoly**, jeho hlas bude postupně přerušen zvukem telefonního sluchátka:*

A ukážu vám ještě vzácnější cestu:

Kdybych mluvil jazyky andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon.

Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

A kdybych rozdal všechno, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.

*Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch,
nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.
Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy.*

*At' se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří,
láska má naději, láska vytrvá.*

(Robert pouští z přehrávače píseň
Glory Box od **Portishead**, vychází na
ulici)

...

(Jakub pokračuje)

*A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší
z té trojice je láska...*

...

*Bar se noří do pozadí. Zvuk pípajícího sluchátka
je nyní tlumen hudbou.*

*Do popředí vystoupí prostor venku před
potemnělým barem. Prší. Jakub i s Biblií odchází
 pryč. Projde kolem Filipa, dá mu Biblii do kapsy
od kabátu.
Filip je čelem opřený o telefon.*

*Julie v červených šatech. Tančí v rytmu hudby,
má zavřené oči. Robert pozorující Julii. Po
chvíli už tančí s ní. Julie otevírá oči. Usmějí
se na sebe. Robert vezme Julii do náručí.
Nakonec se taneční dvojice ztrácí ve tmě, světla
zhasínají.
Pouze světla pouličních lamp, v prostoru za oknem.
Nápis "True love" zabliká, a pak také zhasne.
Hudba slábne, zvuk telefonního sluchátka přebije všechny
ostatní zvuky.*

KONEC HRY